

வெற்றுமையில் சிற்றிணை

“ சிற்றிணையால் உண்டு வாழ்வு, சிற்றிணை நீங்கின் அனைவருக்கும் தூழ்வு ”

என்பது, பல்லின மக்கள் வாழும் சிங்கப்பூரின், அனைத்து மக்களின் மனதிலும் ஐடம் ஐடு தாரக மந்திரமாகும். இம்மெய்ச் சொற்களைக் கண்முன் நுனவாக்கிய ஆற்றாளர், சிற்றும் என்னை உச்ச இளிர வைக்கிறது. என் எண்ண அலைகள் பின்னோக்கிச் செல்ல, அந்த மலரும் நினைவுகள் என கண்முன் தோன்றின.

கார்மேகங்கள் வானை மூடி மறைக்க, சிடியோசை என் காதுகளைப் பிளந்தது.

புவனம் போல் தூர ஆரம்பித்த மணி, கெடீர ஆக்கிராஷத்தின் சாலையின் மீது

‘ பட பட ’ என விடித் தொடங்கியது. சூரிய தின விடுமுறை முடிந்து, மறுநாள் பொது

பேருந்து நிலையத்தில், காத்துக்கொண்டிருந்தேன். இன்றென்று, எனது கடிதகார அலி

செண்டன் காதில் உதைய சங்குகொலாணதூல், பள்ளிப் பேருந்துத் தவறவிட்டு -

- விட்டான். அது பக்கம் கடிதகார முடிகள் நிற்காமல் அடிக்கொண்டிருக்க, மறுபுறம்

பேருந்து நிலையத்திற்குள் மக்கள் வெள்ளம் போல் திறல, என் எதிர்த் ‘ படக் படக் ’

என தாளமிட்டது.

கண்ணில் விளக்கொண்டெனய உற்றுநின்றுபோல், வறிமேல் விழி வைத்து

1968’ பேருந்து வலைவீசித் தேடினான். சூப் கிடுட்டில் கிரண்டு விண்டிகள் -

- போல் அறகாமைய பேருந்தின் முன்னிலைகள் ஜொலிக்க, நான் மான் போல் துள்ளி

இதித்து பேருந்தில் ஏற தூராணை. “ பொறுத்தார் யூரி ஆன்வார் ” என்ற பெண்மொழியை

மனதிற்கெகாண்டு, வரிசையின் பின் சென்று காத்திருக்கிறேன். ஆடு வறியாக, பெருந்து
 அடைய வறியவரு செல்ல, காலியான இடுக்கையெடுத்து என் கண்ணில்
 தென்பட்டது. நான் உல்லாச வானில் சிறகடித்து பறக்க 'ஓடு ஓடு' வெண சென்று
 அமர்ந்து, இளைப்பாறினேன். சில்லென்ற காற்று என் கண்ணத்தை முத்தமட்டுச் செல்ல,
 நான் ஆழ்ந்த நித்திரைக்குச் சென்றேன்.

“ ன் , டோங் ” என எட்டுக்கும் கைகூப்பி பெருந்து மணி அடித்தது.

திருக்கிடடு, நான் கோவைப்பழம்பொல சிவந்த கண்களுடன் எடி, ஆடு சிவராடு
 மட்டுமே பெருந்து வெறிச்செடி கிழந்தது. என்னால் என் கண்களையே நம்ப
 முடியவில்லை. பதற்றத்தில் வியர்வைத் துளிகள் என் நெற்றியிலிருந்து உருண்டது.
 அடுனரிடம் சென்று, பெருந்து என் பள்ளியைக் கழித்துவிட்டது என வினவினேன்.
 அவர் கூறிய பதில் என் தலையில் இடி பாய்த்தாற்போல் இருந்தது. செய்வதறியாது
 நான் சிலையாய் நிற்க, என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் மல்கி அடின.
 அப்பொது, காழில் உதன் பாய்த்தாற்போல், ஆடு மலாய் பெண்மணி, மிகுந்த
 அக்கறையோடு என்னிடம் பரிசீலனையைப் பற்றி வினவினார்.

“ நான் தவறாக 186 பெருந்தை எடுத்துவிட்டேன்... பள்ளிக்குத்

தாமதமாகிவிட்டது... இன்று எனக்குத் தெரவென்றும் உள்ளது ” என விக்கி விக்கிக்

கூற, தாரை தாரையாக வழிநடையாட ஆரம்பித்தன எனது கண்ணீர் துளிகள்.

உடனடி யாகத் தனது பையையும் எடுத்து நிலத்தில் எண்ணாடு திறக்கினார்.

ஈழமும் யோசிக்காமல், பையிலிருந்து இருபது வெள்ளியை என்னிடம் கொடுத்து,
வாகன உந்து வண்டியையும் ஏற்பாடு செய்தார். மலர்ந்த முகத்துடன் வாழ்த்து கூறி,
கண் சிமிடும் சிறரத்தில் நான் பள்ளியைச் சென்றடைந்தேன்.

“ உடுக்கை இழந்தவன் கைபால ஆங்கை
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு ”

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப, இவர் உதவியின்றி என்ன நடந்திருக்கும்
என்று நினைத்துப்பார்க்கவே உடல் நடுங்குகிறது.

அன்றைய தினம் பள்ளி முடிய, கூண்டிலிருந்து விடுபட்ட பறவைப் போல
சிவாய்ப் புறந்து வீட்டிற்குப் புறப்பட்டு வந்தான். விளையாட்டுப் பூங்காவில் தம்மையோடு

அமர்ந்திருந்த தூயை சூதாக்கி மிகுந்த ஆவலுடன் நான் செல்ல, பெருந்திலிருந்த

அஜை பெண்மணி மறுபுறம் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். இவ்வாய்ப்பை இறைவனின்

வரப்பிரசாதமாய் எண்ணி, அவரை என் தாயாரிடம் அறிமுகப்படுத்தி, என் மனமார்த்த

நன்றிகளைத் தெரிவித்தேன்.

“ நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது
அனாதை மறப்பது நன்று ”

என்ற செந்தூரபொதகரின் வாக்கிற்கேற்ப பிறர் செய்த உதவியை என்வென்றும் மறக்கக்

கூடாது.

அந்த மலாய் சூழும்புத்தாடும் நூங்களும் நெடுங்கிய நடபுமுறையை
 வளர்ந்துகொண்டு, வலுவான பிணைப்புடன் வாழ்ந்து வந்தோம். கிமலும்,
 கழக மன்றங்களில் நடைபெடும் பிற இன பண்டிகைகளுக்கும் சேர்ந்து
 சென்று கொண்டாடினோம். அவர்கள் எங்களுக்கு 'சுவை' போன்ற பல
 பலகாரங்களைச் செய்தனுப்ப, நூங்களும் இந்திய பாரம்பரிய உணவுகளை
 அவர்களோடு பகிர்ந்து உண்போம்.

படிமையான சிங்கப்பூரில் கம்பத்து உணர்வு வெளிப்படாதது பற்றிப்
 பாடத்தில் படித்திருந்தாலும், அன்றே என் வாழ்க்கையில் அது இடம்பிடித்தது.
 சிங்கை நாடு! எங்கள் வீடு! வெற்றுமையில் ஆற்றுமைக் கண்டு
 சூன்றின் கிமலிட விளக்குபபோல் திகழ்வோம் என்பதை உணர்ந்திய
 இச்சம்பவம் என்றென்றும் எம்மனதில் நீங்காவிடம் பிடித்திருக்கும்.